„Rareori intâlnești cărți frumos scrise care să fie în același timp și mari thrillere…
O credință oarbă în îngeri este însă una dintre ele." – James Patterson

O CREDINȚĂ OARBĂ ÎN ÎNGERI

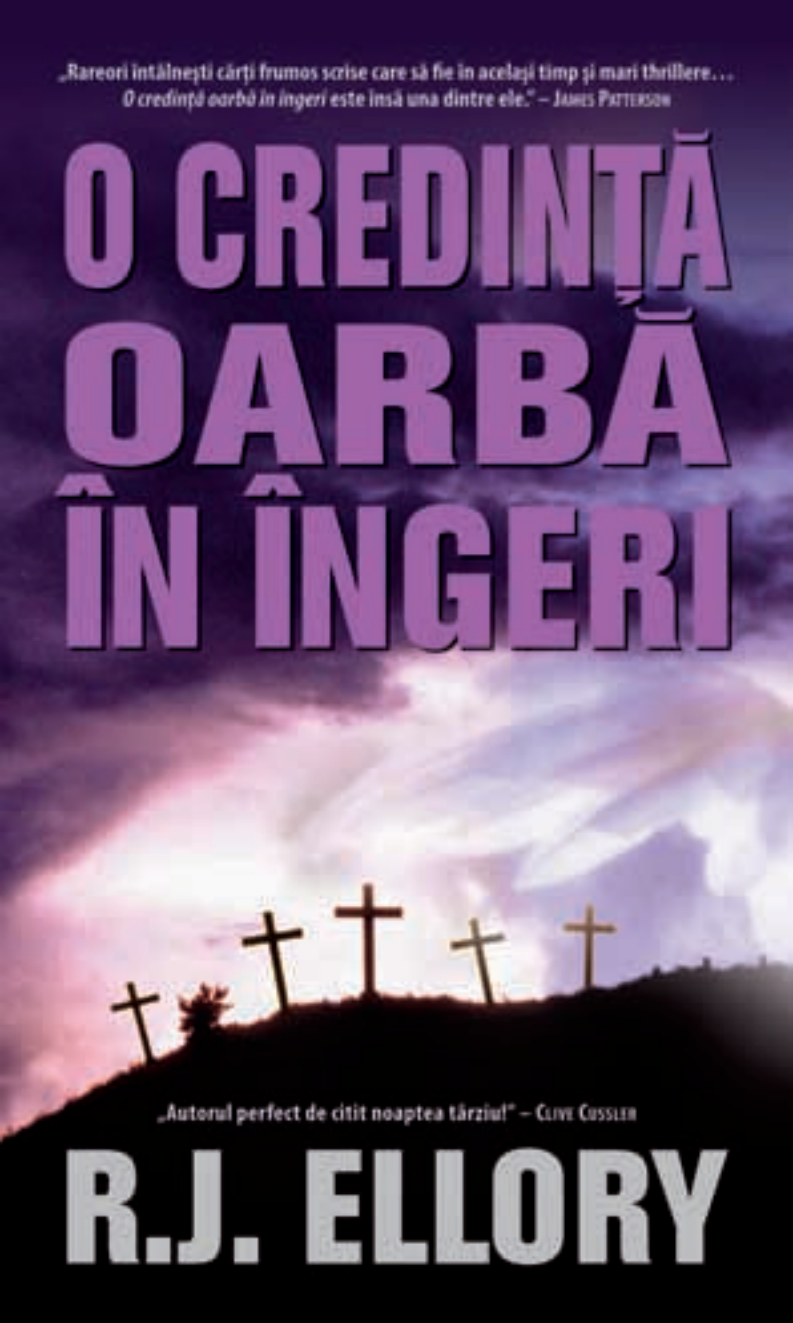

„Autorul perfect de citit noaptea târziu!" – Clive Cussler

R.J. ELLORY

PROLOG

ÎMPUŞCĂTURI, CA NIŞTE OASE CARE TROSNESC.

New York: cu zgomotul lui nesfârşit de fundal, cu ritmurile lui ascuțit metalice şi paşii săi care bat asfaltul, rapid şi fără de odihnă; cu metrourile sale şi lustragiii, cu intersecții în unghiuri perfect drepte şi cu taxiurile sale galbene; cu certurile de îndrăgostiți; cu istoria sa, cu pasiunea şi promisiunile şi rugăciunile sale.

Oraşul a înghițit fără efort sunetul împuşcăturilor, de parcă nu ar fi însemnat mai mult decât o unică bătaie a unei inimi însingurate.

Nimeni nu a auzit ceva în oceanul de viață.

Poate din cauza tuturor celorlalte sunete.

Poate pentru că nimeni nu asculta.

Până şi praful, surprins de o rază de lună pătrunsă pe geamul de la etajul trei al hotelului, care se ridicase brusc la auzul împuşcăturilor, şi-a reluat neostoit drumul.

Nu se întâmplase nimic, pentru că aşa e la New York, şi astfel de întâmplări fatale, care rămân singure şi nedescoperite, se adună cu miile, aproape doar aici, ținute minte doar pentru scurtă vreme, ca apoi să fie uitate uşor.

Oraşul îşi vedea de treaba lui. Urma să înceapă o nouă zi şi ceva atât de neimportant ca moartea unui individ nu avea puterea să țină timpul în loc.

Era doar o viață, până la urmă; nici mai mult, nici mai puțin de atât.

Sunt un exilat.

Stau să mă uit în urmă la viața mea, câtă s-a scurs, şi încerc să nu mă duc singur de nas. În mijlocul nebuniei pe care am trăit-o, în graba şi distrugerile şi brutalitatea ciocnirilor de umanitate pe care le-am văzut, au fost şi altfel de momente. Dragoste. Pasiune. Promisiuni. Speranța de a primi ceva mai bun. Dar acum sunt urmărit de o viziune, oriunde aş privi mă confrunt cu ea. Eram „de veghe" ca în romanul lui Salinger, stând în picioare la marginea unui lan de secară înaltă până la umeri, conştient că aud zgomotele făcute de nişte copii nevăzuți care se joacă printre plantele ce se leagănă şi se clatină colorate, auzind cum se joacă de-a prinselea, râsul lor — copilăria lor, dacă aş putea să spun aşa — şi privind cu mare atenție şi aşteptând momentul în care s-ar apropia prea tare de marginea lanului. Pentru că acel câmp plutea liber şi nestingherit, ca şi cum ar fi fost în spațiu, şi, dacă ar fi ajuns vreun copil la margine, nu ar fi fost suficient timp să-l prind înainte să cadă. De aceea stăteam şi aşteptam şi priveam şi ascultam şi încercam atât de tare să fiu acolo să-l prind înainte de a se prăbuşi în abis. Odată căzut, nu mai exista posibilitatea recuperării sale. Ar fi fost pierdut. Pierdut, dar nu uitat.

Aşa a fost toată viața mea.

O viață întinsă ca o funie, de rezistență necunoscută, de lungime nesigură; se va termina oare brusc sau se va întinde fără capăt, înlănțuind în ea şi mai multe vieți pe măsură ce se va desfăşura; ca un fir de bumbac, de exemplu, de-abia ajungând să coşi o cămaşă — sau împletit în trei fire, încheiat într-un nod complicat, fiecare ață şi fibră întărită şi răsucită ca să fie impermeabilă, să nu absoarbă apa, sângele, transpirația sau lacrimile; sau viața mea ca o frânghie cu care să ridici de la pământ schela unui hambar, să faci un nod portughez şi să aduci la mal un copil aproape înecat, furat de apele învolburate ale unei viituri, cu care să legi o iapă sălbatică şi să o supui, cu care să legi un om de copac şi să-l bați ca pedeapsă pentru relele pe care le-a făcut, să ridici pe catarg o pânză sau să spânzuri un păcătos.

O viață care să țină, sau pe care să o vezi cum îți alunecă printre degete nepăsătoare şi reci, dar o viață fără îndoială.

Şi, odată ce am primit una, ne dorim două, sau trei, sau mai multe chiar, uitând-o uşor pe aceea pe care am risipit-o necugetați.

Timpul curge drept ca o undiță bine întinsă în care speri să agăți ceva, săptămâni adunate în luni adunate în ani; cu tot acest timp la dispoziție, dacă ai o singură urmă de îndoială, premiul cel mare s-a pierdut.

Momente aparte, rare, ca nişte noduri legate la distanțe inegale, ca nişte ciori pe un fir de telegraf — pe acestea ni le amintim şi nu îndrăznim să le uităm, pentru că adesea sunt singurele cu care ne putem mândri.

Eu mi le amintesc pe toate, şi altele pe lângă ele, iar uneori mă întreb dacă nu cumva imaginația nu a jucat vreun rol în povestea vieții mele.

Pentru că asta a fost mereu şi aşa va rămâne: o viață.

Acum că a ajuns la capitolul final, simt că a venit vremea să spun tot ce s-a întâmplat. Pentru că asta am fost mereu şi aşa voi rămâne… doar un povestitor, cel care înşiră basme şi, dacă trebuie să mă judecați pentru cine sunt şi ce am făcut, atunci asta este.

Cel puțin acesta va fi adevărul — o mărturie dacă vreți, sau chiar o confesiune.

Stau în linişte. Simt căldura propriului meu sânge pe mâini şi mă întreb oare cât am să mai respir. Mă uit la un cadavru în fața mea şi ştiu că măcar într-o mică măsură s-a făcut dreptate.

Acum ne vom întoarce în timp, chiar la începuturi. Haideți cu mine, dacă doriți, doar atât vă pot cere, şi cred că, deşi am făcut multe rele în viața mea, am făcut şi destul bine ca să-mi acordați un pic din timpul dumneavoastră.

Trageți aer în piept. Aşteptați. Expirați. Tăcerea trebuie să acopere totul, pentru că atunci când vor veni, când vor veni într-un final după mine, trebuie să fim foarte liniştiți, ca să-i auzim.

UNU

ZVONURI, DIN AUZITE, ÎNȚELEPCIUNE POPULARĂ. ORICUM ar fi căzut sau s-ar fi umflat în vânt, se spune că un fulg alb ar însemna că un înger a trecut în vizită.

În dimineața de miercuri, doisprezece iulie 1939, am văzut şi eu unul; lung şi subțire, altfel decât mai văzusem vreodată. S-a strecurat pe uşă când am deschis-o, de parcă ar fi aşteptat cu răbdare să intre, iar curentul de pe hol l-a împins în camera mea. L-am ridicat, ținându-l cu grijă, ca apoi să i-l arăt mamei. Ea mi-a spus că era de la vreo pernă. Eu m-am gândit la asta o vreme destul de îndelungă. Părea să aibă sens ca pernele să fie umplute cu fulgi de îngeri. De acolo trebuie că veneau visele — amintirile îngerilor strecurându-se la tine în cap în timp ce dormeai. M-a pus pe gânduri la alte chestii. Cum ar fi Dumnezeu. Cum ar fi Iisus care a murit pe cruce pentru păcatele noastre, lucruri despre care mama îmi povestea adesea. Niciodată nu m-a convins ideea, niciodată n-am fost un copil religios. Mai târziu, peste ani, am putut înțelege ipocrizia. Părea că toată copilăria mea a fost plină de oameni care spuneau una şi făceau alta. Până şi preotul nostru, părintele Benedict Rousseau, pot să-i spun purtătorul de cuvânt al Evangheliei, era un ipocrit, un şarlatan, un fals: cu o mână arăta calea Scripturii, iar cu alta umbla rătăcit printre

faldurile pline ale fustei surorii lui. Pe vremea aceea, pe când eram copil, nu vedeam cu adevărat astfel de chestii. Copiii, oricât de perceptivi ar fi, suferă oricum de orbire selectivă. Ei văd tot, fără urmă de îndoială, dar aleg să interpreteze ceea ce văd într-un mod care se potriveşte cu firea lor. Aşa a fost şi cu fulgul, mai nimic, dar un semn într-o oarecare măsură, un mesager. Îngerul meu fusese în vizită. Eu aşa credeam, o credeam din tot sufletul, aşa că evenimentele din ziua respectivă mi s-au părut şi mai disparate şi imposibil de corelat. Pentru că aceea a fost o zi în care totul s-a schimbat.

Moartea a venit în ziua aceea, ca un om la lucru, metodică, indiferentă la modă şi datorie; fără să țină cont de Paşte sau Crăciun, sau indiferentă la tradiții. A venit Moartea — rece şi insensibilă, vameşul vieții, să plătim taxa pe respirație. Iar când Moartea a venit, eu eram în picioare în curte, pe pământul plin de tufe şi solul crăpat de arşiță, înconjurat de flori de vinețică, scânteiuțe şi perişor. A venit pe Drumul Mare, de-a lungul graniței dintre pământul tatălui meu şi cel al familiei Kruger. Cred că a venit pe jos, pentru că mai târziu, când m-am uitat, nu erau urme de cal, nici de bicicletă şi, dacă nu cumva Moartea putea veni fără să atingă pământul, am presupus că a venit pe jos.

Moartea a venit după tata.

Numele tatei era Earl Theodore Vaughan. Era născut pe douăzeci şi şapte septembrie 1901, în Augusta Falls, Georgia, pe vremea când Roosevelt era preşedinte, de unde îi venea şi al doilea nume. Aşa a procedat şi cu mine, mi-a dat numele preşedintelui Coolidge în 1927, şi iată-mă — Joseph Calvin Vaughan, fiul tatălui meu — stând printre buruieni când Moartea a venit în vizită în

vara lui ’39. Mai târziu, după lacrimi, după înmormântare şi după un priveghi ca în sud, i-am legat cămaşa de bumbac de un arbore de sasafras[1] şi i-am dat foc. Am privit-o cum dispare până ce n-a mai rămas nimic din ea, fumul reprezentând sufletul lui care a trecut din starea sa pământeană într-un plan superior, mai frumos şi mai corect. Apoi, mama m-a tras lângă ea şi, cu privirea ei umbrită şi cu ochii umflați de plâns, mi-a spus că tata a murit din pricina unei inimi slăbite de reumatism.

— Febra l-a luat, mi-a spus ea, cu vocea sugrumată de emoție. Febra a apărut în iarna lui ’29. Erai doar un bebeluş, Joseph, iar tatăl tău era chinuit de flegmă şi spută destulă cât să irigi un acru de pământ roditor. Odată ce febra te cuprinde la inimă, aceasta slăbeşte, niciodată nu se mai face bine, şi a fost o perioadă, poate o lună sau mai mult, când doar mai numărăm orele până să moară. Dar nu s-a dus atunci, Joseph. Domnul a crezut de cuviință să-l mai lase să trăiască încă vreo câțiva ani, poate Domnul a zis să mai aştepte până mai creşti tu mare. A băgat mâna în buzunarul şorțului şi a scos o cârpă gri. S-a şters la ochi iar fardul i s-a întins şi mai tare pe obraji; avea comportamentul şi tăria unui luptător cu mâinile goale terminat, bătut şi cu spiritul distrus într-o sâmbătă seara. Febra l-a cuprins la inimă, înțelegi, a şoptit ea, aşa că am avut noroc să-l mai avem lângă noi câțiva ani în plus.

Dar eu ştiam că nu boala l-a răpus. Moartea l-a luat, venind pe Drumul Mare şi plecând pe unde a venit, lăsând urme de paşi în noroiul de lângă gard.

---

[1] Arbore din familia *Lauraceae*, specific continentului nord-american şi Asiei de Est.

*

Mai târziu, gândurile mele despre tata au fost sfâşiate şi diluate de durere; mai târziu, mă gândeam la el poate ca la Juan Gallardo, la fel de curajos ca eroul din *Sânge şi nisip*[1], deşi întotdeauna om de bază, niciodată însă la fel de arătos ca Valentino.

A fost îngropat într-un coşciug lat, simplu, cu capac rotunjit, iar fermierii din vecinătate, inclusiv Kruger, neamțul, l-au condus pe drum într-un camion neacoperit. Mai târziu, s-au adunat, serioşi şi îndoliați, la noi în bucătărie, în mirosul de ceapă prăjită în grăsime de pui, împreunat cu aroma de prăjitură şi parfumul de apă de lavandă care era într-un urcior lângă chiuvetă. Şi au povestit despre tata, tot ce-şi aminteau, glumele lor, poveştile în ramă trase de păr, fiecare dintre ei înflorind şi brodând fapte care erau neadevărate.

Mama stătea mută şi-i privea, cu o expresie simplă, neprefăcută, cu ochii umbriți de fard negru, mai adânci decât două fântâni, cu pupilele dilatate, negre ca antimoniul.

— Odată, l-am privit o noapte întreagă cu o iapă, a zis Kruger. A stat cu ea până a răsărit soarele şi i-a dat din mână porumb uscat, ca să-i treacă de tot colicile.

— Să vă spun eu o poveste despre Earl Vaughan şi Kempner Tzanck, a zis Reilly Hawkins.

S-a aplecat spre restul grupului, cu mâinile sale roşii şi pline de bătături ca o grămadă de fructe exotice uscate, dând roată camerei cu ochii, de parcă ar fi căutat

---

[1] *Blood and Sand*, film din 1922 bazat pe romanul lui Vicente Blasco Ibáñez *Sangre y Arena*, cu Rudolf Valentino în rolul lui Juan Gaillardo.

ceva care i se tot ascundea privirii. Reilly Hawkins se ocupa de o fermă mai la sud de a noastră şi locuise acolo cu mult înainte de a ne muta noi în zonă. Ne-a primit cu braţele deschise ca pe un fiu rătăcitor încă din prima zi, a ridicat un hambar împreună cu tata şi nu a primit ca răsplată decât un urcior cu lapte rece. Viaţa pe care a dus-o şi-a lăsat adânc amprenta asupra sa, cu trăsăturile toate brăzdate de riduri fine, cu albul ochilor aproape sidefiu, genul acela de ochi care au fost adesea spălaţi şi curăţaţi de lacrimi pentru prieteni căzuţi. Sau pentru familia sa, toţi duşi de mult şi aproape uitaţi; unii în război, sau foc, sau inundaţii, alţii în accidente sau aventuri nebuneşti sfârşite prost. E ironic acum să vezi cum nişte impulsuri de moment — ele însele fiind nimic mai mult decât nişte eforturi de a-şi afirma şi de a-şi bucura existenţa cu un vânt proaspăt şi vibrant de viaţă — au avut toate ca rezultat final moartea. Cum a fost cu fratele mai mic al lui Reilly, Levin, care avea numai nouăsprezece ani când s-a dus la târgul anual al statului Georgia. Acolo se afla un pilot de cascadorii, pe jumătate beat şi flecar, care avea un avion Stearman sau Curtiss Jenny, cu care stropea recolta; pus pe speriat vârfurile copacilor şi pe zgâriat acoperişurile hambarelor cu trucurile lui imbecile şi arogante, iar Reilly s-a pus cu gluma pe Levin, mai-mai că l-a strâns cu uşa şi l-a suit cu forţa în avion, ca să plece cu nebunul. Cuvintele zburau între fraţi ca un duet, sau un dans cu paşi precişi, un tangou de provocări şi împunsături, fiecare expresie fiind un pas, un picior arcuit, un spate îndoit graţios, un umăr agresiv. Levin nu dorea să urce în avion, spunea că mintea lui şi inima erau făcute să observe totul de la nivelul solului, dar Reilly o ţinea întruna, din perspectiva fratelui mai

mare, deşi ştia că nu face bine, în ciuda aburilor de alcool ieftin care emanau dinspre pilot, în ciuda faptului că se înserase. Levin a cedat şi a urcat în avion cu sufletul la gură pentru un pariu de douăzeci şi cinci de cenți, iar pilotul, mai mult plin de curaj decât de rațiune, a încercat un ruliu urmat de o oprire bruscă în întoarcere. Motorul avionului şi-a dat sufletul în punctul culminant. A urmat o tăcere lungă, nimeni nici măcar nu mai respira, după care o pală de vânt şi o bufnitură de parcă un tractor ar fi intrat din plin într-un perete. Au murit amândoi pe loc. Pilotul şi Levin Hawkins, ca două bucăți dintr-un animal demult ucis pe şosea. Un pilon de fum înalt de o sută de metri, din care a mai rămas o umbră până de dimineață. Secundul pilotului, omul lui bun la toate, un puşti nu mai mare de şaisprezece sau şaptesprezece ani, s-a plimbat pe acolo câteva ore fără urmă de expresie pe chip, după care a dispărut şi el.

Părinții lui Reilly Hawkins s-au dus şi ei la scurtă vreme. El a încercat să țină ferma pe picioare după dispariția părinților, amândoi stinşi de inimă rea din pricina morții lui Levin, dar până şi porcii se uitau urât la el, de parcă ar fi înțeles că e vina lui. Nu s-a rostit nici un cuvânt de învinuire la adresa lui Reilly, dar bătrânul Hawkins, mestecând la tutunul său Heidsieck, de culoarea şampaniei, stătea cu ochii tot timpul pe fiul său mai mare, ca şi cum avea a-i plăti o datorie şi-l aştepta să vină de bunăvoie s-o achite. Ochii îi alunecau ici şi colo, ca ai unui fost fumător în chioşcul de țigări. Nici un cuvânt n-a fost rostit, dar cuvintele pluteau în aer.

Reilly Hawkins nu s-a însurat niciodată, unii spuneau că asta era pentru că nu putea să aibă copii şi nu-i era ruşine să o recunoască. Eu credeam că nu s-a

însurat niciodată pentru că i se frânsese inima o dată şi credea că, dacă i-ar mai frânge-o cineva a doua oară, ar muri. Se spunea că prima lui iubire fusese o fată din districtul Berrien, frumoasă ca o păpuşă chinezească. S-a gândit el să nu rişte să între într-o asemenea aventură, pentru că avea alte motive de a trăi. Avea de ales între o fată cu gura mare dintr-o familie foarte largă, o fată care purta rochii de bumbac cu imprimeu, îşi rula singură ţigările şi bea direct din sticlă — între aceasta şi singurătate. Părea că a ales singurătatea, dar nu vorbea niciodată direct despre asta, iar eu nu l-am întrebat niciodată direct. Acesta era Reilly Hawkins, atât cât ştiam eu despre el la vremea respectivă, şi nu avea rost să-ţi dai cu părerea despre scopul lui în viaţă sau direcţia pe care o va lua, pentru că adesea mi s-a părut a fi un bărbat la care voinţa puternică era mai importantă decât înţelepciunea.

— Earl a fost un luptător, a spus Reilly în ziua aceea, la noi în bucătărie, în ziua înmormântării.

I-a aruncat o privire scurtă mamei. Aceasta nu s-a mişcat mai deloc, dar ochii ei şi felul cum s-a uitat la el au fost ca o permisiune de a continua.

— Earl şi Kempner au mers dincolo de Race Pond, până în oraşul Hickox din districtul Brantley. S-au dus acolo să-l vadă pe unul numit Einhorn, dacă-mi amintesc eu bine, un om pe nume Einhorn care avea o iapă de prăsilă de vânzare. S-au oprit undeva pe drum ca să bea ceva şi, în vreme ce se odihneau, a apărut un dubios care a început să urle ca din gură de şarpe. Îi supăra pe toţi cei din jur, îi deranja şi îi enerva şi îi punea pe harţă, iar Earl i-a sugerat brutei să iasă afară din local, s-o ia prin pădure, unde nu supăra pe nimeni.

Reilly s-a uitat încă o dată la mama, iar apoi la mine. Nu m-am mişcat, voiam să aud ce făcuse tata ca să-l liniştească pe nebunul acela din Hickox, districtul Brantley. Mama nu a spus nimic, nici nu a dat din mână, iar Reilly a zâmbit.

— Ca să scurtez toată povestea, bestia aia a încercat să-l pună pe Earl la pământ cu o lovitură cu piciorul. Earl s-a ferit şi l-a aruncat prin uşă afară, în praf. S-a dus după el şi a încercat să-i bage mințile rătăcite în cap, dar omul era pus pe luptă din toată inima şi nu aveai cum să-l aduci cu picioarele pe pământ. Kempner s-a dus şi el afară chiar când nebunul se repezea la Earl cu o scândură. Earl era ca un acrobat din ăla chinez de pe la circ, țopăind în jurul adversarului, şi i-a înfipt un pumn ca o locomotivă în nasul uriaşului. În secunda aceea s-a auzit osul cum crapă în cel puțin zece locuri. I-a dat borşul pe nas ca o cascadă, cămaşa omului era îmbibată de sânge, iar el căzuse în genunchi acolo în praf, urlând ca un porc înjunghiat. Reilly Hawkins s-a lăsat pe spate şi a zâmbit. Am auzit că nasul nu i s-a mai vindecat niciodată… pur şi simplu a sângerat până s-a golit de tot…

— Reilly Hawkins, a zis mama, asta nu a fost niciodată aşa şi ştii foarte bine.

Hawkins părea pus la colț.

— Nu vă supărați, doamnă, a răspuns el, plecând capul în semn de respect. N-aş vrea să vă supăr într-o asemenea zi.

— Singurele lucruri care mă supără sunt neadevărurile, sau lucrurile spuse doar pe jumătate, sau minciunile sfruntate, Reilly Hawkins. Ai venit aici să-l conduci pe soțul meu pe ultimul drum şi ți-aş fi recunoscătoare dacă

ai avea grijă cum vorbeşti, cum te porți şi dacă ai avea mintea şi limba curate, mai ales de față cu băiatul.

Apoi s-a uitat spre mine. Eu rămăsesem cu ochii căscați şi mirându-mă, vrând să aflu cât mai multe detalii îngrozitoare despre tata: un bărbat care putea distruge nasul unei brute de om dintr-un singur pumn şi care putea produce moartea cuiva prin exsanguinare.

Mai târziu, mi-am adus aminte de înmormântarea tatălui meu. Mi-am amintit de ziua aceea din Augusta Falls, în districtul Charlton — mi-am amintit o zonă care era mai mult mlaştină decât pământ; cum pământul trăgea totul la fund, mereu nesătul, mereu înfometat. Pământul acela umflat l-a înghițit şi pe tata, iar eu l-am privit cum se duce; aveam doar unsprezece ani şi el nu mai mult de treizeci şi şapte, iar eu şi mama stăteam pe margine cu un grup de țărani needucați dar miloşi din cele patru colțuri ale lumii, cu mânecile hainelor prea lungi, cu pantaloni de țesătură aspră care lăsau la iveală centimetri întregi de şosete uzate. O adunătură, poate, mai degrabă primitivi decât manierați, dar cu inima curată, sănătoşi şi generoşi. Mama mă strângea de mână mai mult decât puteam eu suporta, dar nu am spus nimic şi nu mi-am tras mâna. Eram primul şi singurul ei copil, pentru că — dacă era adevărat ceea ce se spunea, şi nu aveam motiv să mă îndoiesc — am fost un copil dificil, care nu a vrut să iasă afară, iar chinurile facerii mele au distrus mecanismele interne care ar fi permis lărgirea familiei noastre.

— Am rămas doar noi doi, mi-a şoptit ea mai târziu.

Ceilalți plecaseră, Kruger şi Reilly Hawkins, împreună cu alții care aveau chipurile cunoscute dar pe care nu le puteam asocia cu nume — iar eu şi mama am

rămas unul lângă celălalt în pragul uşii de la intrare, privind afară, din casa noastră clădită cu mâinile şi sudoare şi scândură bună.

— De-acum, nu mai suntem decât noi doi, a repetat ea, apoi ne-am întors şi am închis uşa peste noapte.

Mai târziu, stând întins în pat şi neputând să dorm, mi-am adus aminte de fulg. Poate, m-am gândit eu, există îngeri care te aduc pe lume şi îngeri care te iau.

Gunther Kruger, un bărbat care va căpăta importanță pentru mine în zilele ce vor urma — el mi-a spus că Omul a fost creat din țărână şi că, dacă nu s-ar întoarce acolo, s-ar crea un fel de dezechilibru universal. Reilly Hawkins a spus că Gunther e neamț, iar nemții nu văd imaginea de ansamblu. El a spus că oamenii sunt spirite.

— Spirite? am întrebat eu. Adică nişte stafii?

Reilly a zâmbit şi a clătinat din cap.

— Nu, Joseph, a şoptit el. Nu ca nişte stafii, mai degrabă ca îngerii.

— Adică tata a devenit înger?

Preț de o secundă nu a spus nimic, doar şi-a lăsat capul într-o parte, cu o lucire ciudată în ochii mijiți.

— Tatăl tău, un înger? a repetat el, după care a zâmbit strâmb, de parcă un muşchi se crispase pe chipul lui şi nu voia să se relaxeze. Poate, într-o zi… cred că mai are ceva de lucru, dar da, cred că într-o zi va fi un înger.

1939. Într-un orăşel din sudul Americii,

Joseph Vaughan, un băiat de doisprezece ani, află de atacul brutal şi uciderea unei fetițe, prima dintr-o serie de crime abominabile ce vor zgudui paşnica localitate în decada ce va urma. Mânat de teamă şi un simț al datoriei, Joseph înființează, împreună cu prietenii săi, Paznicii, un grup hotărât să le protejeze pe fetițele din Augusta Falls, Georgia, de răul aciuat în mijlocul lor. Dar criminalul le scapă, iar ei asistă neajutorați cum copil după copil este răpit din rândurile lor.

Chiar şi atunci când oribilele crime încetează, umbra fricii îl va urmări constant pe Joseph Vaughan. Obsedat de acest trecut, va căuta adevărul vreme de cincizeci de ani, pentru ca în final să se confrunte cu coşmarul care i-a întunecat întreaga viață…

„Un mister captivant, deopotrivă fascinant şi emoționant. Minunat scris, cu o poezie sumbră care te face să-ți doreşti să citeşti cu voce tare. Gândiți-vă la o combinație între Salinger şi Chandler." – Ken Bruen

„R.J. Ellory are darul înțelegerii subtile a ritmului şi vitezei, ştie cum să lase o poveste să se înşiruie… există o naturalețe în modul în care cititorul e atras inextricabil în lumea pe care autorul o creează… Excelentă carte!" – *The Guardian*

„Un roman cinematic, cu puterea de a te face să dai pagină după pagină, cartea aceasta ambițioasă caută răspunsuri la multe dintre întrebările vieții." – *Good Book Guide*

LEDA, *imprint al*
GRUPULUI EDITORIAL CORINT

Designul copertei: Andreea Apostol
Imaginea copertei: 123rf.com

THRILLER
ISBN: 978-973-102-438-7
9 789731 024387
www.ledabooks.ro
www.grupulcorint.ro